

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

26. LEDNA 2025

Z obsahu:

O Božím slově

Homilie papeže Františka
při mši svaté o neděli
Božího slova,
21. ledna 2024,
Řím, bazilika sv. Petra
- strana 2 -

Tělo a jeho údy

Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatá Viridiána

Libor Rösner
- strana 4 -

Úmysly Apoštolátu modlitby na únor 2025

- strana 5 -

Od ateismu

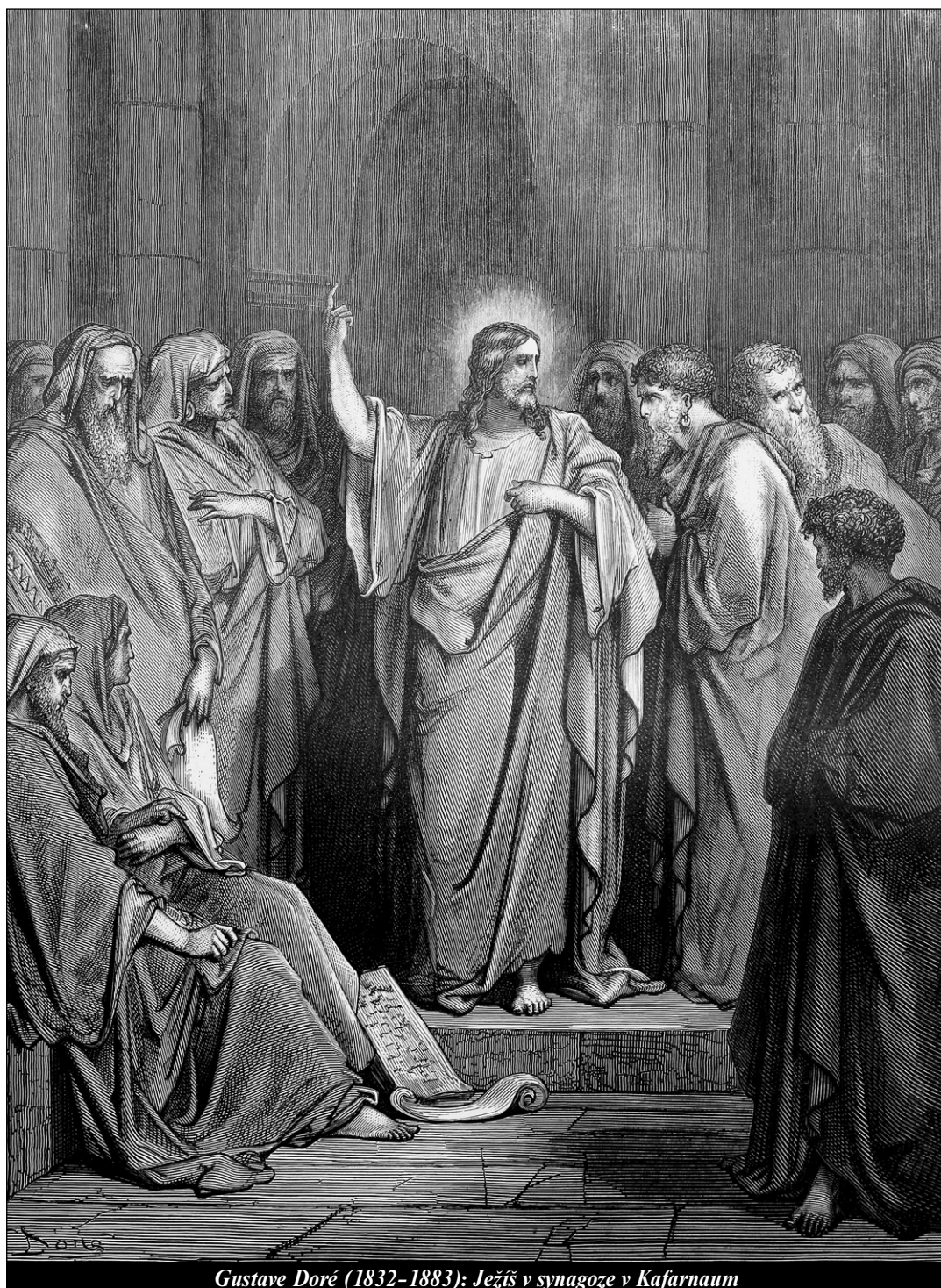
k víře v Boha
- strana 7 -

Podzemní svět před branami Říma (2)

- strana 9 -

Chléb svaté Zity (6)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Gustave Doré (1832-1883): Ježíš v synagoze v Kafarnaum

Od ateismu k víře v Boha

„Při jedné mši svaté jsem během proměňování nepoklekl, ale zůstal jsem stát a pohlížel jsem knězi přímo do očí s předseztím, že před tímto podvodem nikdy nepokleknu. Dnes jsem přesvědčen, že se ten kněz tehdy modlil za mé obrácení.“

Narodil jsem se v Maďarsku v ateistické rodině. Rodiče mě vychovali tak, jako by Bůh nebyl. Nechodil jsem tudíž do kostela a ani jsem se nemodlil. Nikdo mi neřikal nic o Pánu Ježíši. Přicházel jsem do styku se zlem ve světě, zvláště v naší rodině, která byla rozhádana a rozdělena, a celou dobou jsem hledal odpověď na otázky, proč tomu tak je a co by nás mohlo z této situace vysvobodit. Žádnou odpověď jsem však nenašel... Během dospívání jsem zjistil, že nedokážu žít ve vztahu lásky s jinými lidmi. Znepokojovalo mě to stále více, snil jsem totiž o založení velké milující se rodiny. Děkuji Pánu Bohu, že jsem v onom ateistickém období svého života, života bez svátostí, byl schopen rozpoznat zlo a nepoddávat se mu, třebaže jsem věděl, že jsem kvůli získání respektu druhých nebo jistých výhod mohl pokušením tohoto světa rovněž podlehnout. V době mé puberty od nás můj otec odešel a pár let nato se s mou matkou rozvedl, což pro mne samozřejmě bylo velice bolestnou záležitostí.

Když jsem posledním rokem končil studia, dostal můj otec mozkovou mrtvici a skončil v nemocnici. Lékaři okamžitě prohlásili, že nemá sebemenší šanci na přežití, poněvadž rozsah poškození

mozku způsobený mrtvicí je obrovský. Tváří v tvář otcově mozkové příhodě se má rodina ani jeho druhá manželka zrovna nevyznamenaly. Rychle jsem pochopil, že o jeho život musím začít bojovat sám. V této beznadějně situaci jsem se začal modlit Otče náš a Zdrávas, Maria a prosil jsem Matku Boží o záchranu života mého tatínka. Denně jsem za ním chodil do nemocnice. Snažil jsem se též seznámit se s nemocničním personálem, aby se ti lidé o otce dobře starali a navzdory mizivé šanci na uzdravení bojovali o jeho život. Když se jeden můj příbuzný v emocích pohádal s jednou z ošetřujících sester, zastihl jsem později tatínka v kritickém stavu. Ukázalo se, že plastová kanyla byla do jeho plic zavedena tak špatně a nešetrně, že mu vážně poškodila hrdlo a průdušnici.

Boj o otčův život trval půl roku. Angažoval jsem se v něm taktéž – potajmu jsem se modlil. Pracoval jsem na plný úvazek v jedné korporaci a současně jsem končil poslední a nejtěžší rok svých studií. Žil jsem v přesvědčení, že práci, studium a péči o otce nelze skloubit dohromady. Byl jsem připraven dát výpověď nebo přerušit studia, protože přestat pečovat o otce bylo pro mne nemyslitelné. Vše jsem ale zvládl. Můj otec přežil a vrátil se do

mů. Byl jsem přesvědčen, že mu pomohla Panna Maria, leč nahlas jsem se o tom před nikým nezminil.

Cesta do Polska

V témže roce jsem zahájil dvouletý program tvůrčího vedení, tzv. leadership, v jedné z největších světových korporací. Zcestoval jsem díky tomu několik zemí a světadílů, kde jsem měl na starosti optimalizaci operace dodavatelského řetězce. V této hektické době, kdy jsem býval často sám, jsem se modlil k Panně Marii o milost založení milující se rodiny. Snil jsem o ní, jakkoliv se realizace tohoto snu jevila stále více neuskutečnitelná, neboť můj život byl neustálým pendlováním z jednoho hotelu do druhého.

Po nějakém čase jsem se dozvěděl, že svůj příští projekt budu realizovat buď ve Velké Británii, anebo v Polsku. Opravdu moc jsem toužil po cestě do Anglie. Měl jsem tajný plán, až skončím se svým programem, usadit se tam. Na rozhodnutí svých nadřízených jsem musel čekat poměrně dlouho. Nakonec určili, že mám jet do Poznaně, z čehož jsem nebyl dvakrát nadšený. Pomyslel jsem si nicméně, že jakmile tento úkol splním, pojedou hned někam jinam. Avšak Pán Bůh měl se mnou jiné plány...

Přibyl jsem do Poznaně a pronajal si pokoj s výhledem na katedrálu. Moc přitom nechybělo a vybral bych si jiný pokoj, ten, který jsem si prohlížel jako první, ten, který, jak se později ukázalo, byl situován přesně naproti pokoje dívky, která se stala mou ženou! Pán Bůh mě vedl po svých stezkách a umožnil mi poznat tu osobu, která se přičinila o mé obrácení. Do té polské dívky jsem se zamiloval a díky ní jsem se účastnil několika mší svatých. V kostele jsem však byl spíše jen pasivním pozorovatelem. Nadále jsem zůstal ateistou a nepřítelem církve.

Vyznání víry

Vzpomínám si, že při jedné mši svaté jsem během proměňování nepoklekl, ale zůstal jsem stát a pohlížel jsem knězi přímo do očí s předseztím, že před tímto podvodem nikdy nepokleknu. Dnes jsem přesvědčen, že se ten kněz tehdy modlil za mé obrácení. Nejvíce se ovšem na tento úmysl modlila má budoucí žena. Skrze lásku k ní, pln vědomí tíhy vlastních

provinění, jsem pocítil velkou zkroušenost nad svými hříchy a volal jsem v srdci k Pánu Bohu o pomoc. Velmi bolestné bylo přitom pro mne vědomí, že svými hříchy škodím člověku, kterého tak moc miluji.

Jednoho dne jsem své dívce mimoděk přiznal, že se občas modlím k Bohu. Toto obyčejné svěření se představovalo, jak se později ukázalo, přelomový okamžik v mém životě a já ho chápu jako okamžik svého obrácení. V oné vteřině vyznání své víry před druhým člověkem jsem pocítil, jako bych procítl z nějakého snu. Uvědomil jsem si, že jsem věřícím člověkem a že díky Panně Marii velice miluji Pána Boha. Právě její dobrota, dokonalost, čistota a krása se mě citelně dotkly. Ve stejné chvíli u mne proběhla radikální změna v mém vztahu k věcem týkajícím se kultu spjatého s katolickou církví. Předtím jsem pocítoval značný odpor ke kostelům či kříži, neboť se mi vždy pojily s pohřby. Po vyznání víry jsem ale pocítil neobyčejně silnou a lidsky nepochopitelnou fascinaci církví a Písmem svatým. Čtěl jsem neustále pobývat v kostele. Častou součástí našich schůzek s mou dívkou byly proto návštěvy katolických chrámů. V mém srdci se rodila touha přestěhovat se do Polska, založit zde rodinu, leč neznalost jazyka a s tím spojená nulová šance najít zde zaměstnání mi k realizaci touhy dávaly pramálo naděje. Vzal jsem tedy do ruky čerstvě zakoupený růženec a začal prosit Marii o pomoc. A ona mi opětovně pomohla! Dostal jsem práci ve velké korporaci sídlící ve Varšavě. S radostí jsem se proto přestěhoval nastálo do Polska. Po sérii katechezí vedených polským knězem, jenž uměl perfektně maďarsky, jsem přijal svátost křtu. Za patrona jsem si zvolil sv. Pavla, který podobně jako já před svým nečekaným obrácením pronásledoval církev.

Křest jsem přijal v jednom polském katolickém kostele. Bezprostředně před svou konverzí jsem si přečetl knihu s výroků sv. Jana Pavla II. Byla to první duchovní četba v mém životě. Dnes již veškerou duchovní literaturu čtu v polštině, ať už se jedná o Biblii, životopisy svatých, časopis *Trwajcie w miłości* (dříve *Miłujcie się!*), či knížky z pera skvělých polských kněží. Polsky se také modlím. Pevně věřím tomu, že Bůh na poslední časy připravil pro Polsko důležitý úkol, který realizu-

je oddáním se Panně Marii. Jsem Pánu Bohu vděčný za to, že mi zachránil život a přivedl mě do Polska, kde mohu vést duchovní boj pod Mariiným praporem.

Ruku v ruce s prohlubováním mého vztahu k Pánu Bohu sílila v mé korporaci stále agresivněji ideologizace. Došlo to tak daleko, že jsem se vzdal svého místa a nehledal je ani v jiných podobných sdruženích, ale mimo jejich struktury. Představovalo to pro mne velkou výzvu, neboť jsem tehdy ještě neovládal dostatečně polštinu, což byla zásadní podmínka pro získání práce v menších firmách.

Opět jsem se ale vrhl do boje s růžencem v ruce, denně jsem se učil polštině a krok za krokem se mi dařilo zabydlet se v novém zaměstnání. Za to vše vděčím Panně Marii!

Skrze kříž ke slávě

Po své konverzi jsem měl mnoho duchovních zážitků, jejichž prostřednictvím ke mně Pán Bůh mluvil a vytyčoval mi cestu, po níž jsem ho měl následovat. Ježíš mi dal poznat, že ke sjednocení se s ním je na každý pád potřebná Boží milost, protože sami ze sebe nezmůžeme zhola nic. Tyto milosti ukryl Pán v zahradě Mariině. Eucharistický oltář je naší záchranou, díky němu se můžeme skrýt před útoky Zlého. K tomu je však nezbytné nezištně obětovat Bohu svou svobodnou vůli. Toto obětování se děje skrze ruce Mariiny. Sjednocení se s Ježíšem je možné jedině skrze oběť na kříži, k němuž vede cesta skrze eucharistický oltář a srdce Mariino. Mým hlavním úkolem coby muže je milovat svou ženu. Pochopil jsem, že je nutné vést nekompromisní boj se svými hříchy.

Jednou jsem obdržel od Pána Boha milost, že jsem celý den strávil ve vědomém sjednocení se s křížem Pána Ježíše. Po celý den jsem doznával útoky, nenávisť a potýkal jsem se s nepředstavitelnými problémy. Snášel jsem nicméně vše s radostí. Jindy se mi od něj zase dostalo milosti, že jsem mohl skrze Pannu Marii sloužit celý den Pánu Ježíši s úmyslem spasit duše. Každý okamžik, každý obyčejný, na pohled bezvýznamný skutek měl neslýchanou hodnotu, poněvadž jsem ho Ježíši dával skrze Pannu Marii a nekonal jsem ho s tím, že mi šlo o nějaký můj užitek. Ony dva dny byly nejšťastnějšími v mém životě, ježto jsem v nich zakoušel přítomnost Pána Je-

žíše a jeho Matky. Domnívám se, že jsem zmíněné milosti obdržel proto, abych se radoval při vědomí, k jak šťastnému životu mě Bůh povolal. Tato zkušenost mi dodávala sil ve chvílích zkoušek. Když krok za krokem kráčíme po křížové cestě Pána Ježíše, umírá *naše ego*, abychom sloužili výhradně Pánu Bohu a žili výhradně pro něj. Kříž Pána Ježíše je bolestný, zároveň však i sladký. Velmi toužím být v každém okamžiku svého života sjednocen s Ježíšem na kříži.

Jednou se stalo, že jsem nebyl dva týdny na mši svaté. Po jejich uplynutí se mi dostalo milosti duchovního probuzení a uvědomění si, že se jedná o těžký hřích. Okamžitě jsem pospíchal do kostela, abych se vyzpovídal a přijal Eucharistii. V noci jsem pak spatřil zlého ducha, rozrušeného kvůli tomu, že jsem byl u zpovědi. Pohrdavým tónem mě přesvědčoval, že zpověď i mše svatá jsou naprosto bezvýznamné záležitosti. Sáhl jsem po růženci a... zlý duch zmizel. Od té doby vím, že jak mše svatá, tak i zpověď mají mimořádný význam a že jsou svátostmi, jež skutečně zachraňují naše duše. Po tomto zážitku mě ani covid a s ním spojené rozličné restrikce nemohly od těchto svátostí odloučit. A to ani tehdy, když jsem se musel účastnit mše svaté před kostelem, jelikož jeho dveře byly zamčeny.

Obzvláště důležitou událostí v mém životě bylo zasvěcení se Panně Marii. Při prvním neúspěšném pokusu triatřicetidenní přípravy na zasvěcení jsem onemocněl podivnou nemocí, kterou lékaři nebyli s to diagnostikovat. Pravděpodobně se tehdy spojilo několik nemocí najednou. Takové jednorázové překvapivé útoky jsou taktikou často používanou tím Zlým a jejich účelem je způsobit v dotyčném zmatek. Při druhém pokusu o zasvěcení se v našem autě přetřhl řemen ventilového rozvodu. Bylo to divné samo o sobě a ještě divnější vzhledem k tomu, že auto mělo ujeto teprve něco kolem 40 000 km. Ukázalo se, že v loňském roce zapomněl mechanik utáhnout jeden šroub. Poté jsem měl sen, v němž mi Pán Bůh ukázal, že před Zlým nelze utéct, ani se před ním nelze schovat. Uchopil jsem tedy v onom snu do ruky meč s tím, že budu se zlem bojovat. Při třetím pokusu zasvětit se Panně Marii jsem už pochopil, o co tady jde, když jsem uviděl zoufalé snažení Zlého

zabránit mi v zasvěcení se Matce Boží. Dva dny po zahájení příprav se započala generální rekonstrukce bytu pod námi. Měsíc a půl způsobovali dělníci veliký rámus, nejednou od časného rána. Rámus byl opravdu nesnesitelný, avšak já se už nevzdal. Zakončil jsem třiatřicetidenní přípravu a zasvětil jsem se Panně Marii. Zlý velmi svědomitě dělá vše pro to, aby nás od Matky Boží odloučil. Nikdy mu to nedovolme! Maria je plná milosti čili plná Ducha Svatého. To ona nosila ve svém panenském lůně Slovo Boží. To ona byla prvním svatostánkem na světě. Dodnes mě nepřestává fascinovat vztah neobyčejné blízkosti Marie a Ježíše.

Odpuštění

Šokující byl útok na všech frontách, který Zlý podnikal pokaždé, když jsem se přibližoval k Panně Marii. Povědomí o tom bylo důležitou milostí obdrženu od Pána Boha, rozhodující v duchovním boji. Maria mi skrze modlitbu růžence udělila milost naprostého odpuštění mému ot-

ci a bratrovi. Po letech potýkání se s problémem nesmiřeni, náhle, během modlitby růžence odříkávaného právě na tento úmysl, nenávisť ze mne vyprchala a já byl svobodný. Byla to milost uzdravení duše. Mnoho let jsem vlastními silami s tímto problémem bojoval a nedařilo se mi ho přemoci, ale Maria to prostě zařídila.

Od té doby se modlím za své nevěřící maďarské příbuzné. Když někdo z nich umírá, nechávám za něj sloužit mši svatou a prosím o přimluvu Pannu Marii. Modlím se rovněž za duše svých dávno zemřelých členů rodiny, zvláště když se dozvím, že za ně nikdo nenechal sloužit mši svatou.

Rodina

Díky modlitbě růžence jsem si na Panně Marii vyprosil dar potomstva. Dnes jsem šťastným otcem tří dětí.

Děkuji Bohu za mou ženu, která byla se svou láskou „světýlkem“ vedoucím mě k obrácení. Děkuji Bohu za to, že mě přivedl do Polska a zachránil mou duši, dě-

kuji mu za to, že jsem se stal členem katolické církve.

Fascinuje mě, že po tolika letech stále hlubšího poznávání Pána Ježíše nenašel můj analytický rozum ani jeden rozpor v jeho učení. Nedosti na tom – jsem stále více přesvědčen, že je v něm všechno jedinečně propojené. Je to díky tomu, že Pán Ježíš je Pravda. Kdybychom v Písmu svatém změnili jediné písmenko, ohnuli třeba jen jediné přikázání, celé učení by se rozpadlo, stejně jako kdybychom se pokoušeli změnit nějakou částičku vesmíru.

Děkuji Bohu za redakci časopisu *Trwajcie w miłości* a za kněze, kteří mě evangelizují. Věřím v pravdivost slavného prorocství, že „jiskra vyjde z Polska“ a „vítězství, pokud přijde, tak skrze Pannu Marii“.

Adam

Z *Trwajcie w miłości* 4/2023
přeložil -lr-
(Redakčně upraveno)

Podzemní svět před branami Říma (2)

Římské katakomby se svými tmavými a úzkými chodbami měly v sobě něco ponurého, tajemného a fascinujícího zároveň. Svatý Jeroným († 420), známý církevní otec, který každou neděli se svými přáteli navštěvoval hroby apoštolů a mučedníků, píše:

„Vstoupili jsme do chodeb, které byly vytesány do útrob země, plné hrobů a tak temné, že se na nich vyplnilo prorocké slovo: »Do podsvětí ať sestoupí zaživa.« Strohé světlo, které k nám dopadalo shora, tuto temnotu trochu zmirňovalo; pronikající světlo bylo však tak slabé, až se zdálo, že pochází spíše z nějaké trhliny než ze světelné šachty.“

Ten, kdo zná monumentální film *Quo vadis*, si automaticky představí katakomby jako tajné místo shromažďování pronásledovaných křesťanů. To však neodpovídá realitě, protože poloha katakomb byla římským úřadům velice dobře známa, jelikož hřbitovy potřebovaly oficiální povolení. Příliv poutníků k relikviím neustále rostl, a tak byly zřízeny malé podzemní baziliky co možná nejbliže k místu hrobu nějakého známého mučedníka, aby se

mohla sloužit mše svatá na jeho hrobce, anebo kde to pro nedostatek místa nebylo možné, aspoň blízko jeho relikvií. Při takovýchto příležitostech se v katakom-

Marco Benefial (1684-1764):
Vidění svatého Filipa Neriho

bách uctivě shromažďovala křesťanská obec. Ale až během druhé světové války se Priscillyn katakomby staly útočištěm a úkrytem pro pronásledované Židy...

Když v 5. století vpadli do Itálie Vandaloové a plenili celá města, dělali si křesťané velké starosti o vzácné relikvie. Jelikož vetřelci hledali hodnotné pohřební předměty a zlato, což však v křesťanských hrobech nebylo, bezhlavě hroby zneuctivali. Proto křesťané začali přemísťovat ostatky mučedníků do městských kostelů, postavených právě k jejich účtě.

Neustále nové pokusy o dobytí Říma, jako byly gótské války v 6. století, případy Langobardů od poloviny 8. století a Saracénů v roce 846, přinutily papeže – počínaje papežem Teodorem I. (642-649) – aby začali ostatky mučedníků z katakomb systematicky přenášet do bezpečí. To vysvětluje hojnost kostelů s relikviemi raně křesťanských svědků víry v Římě. Páchal I. († 824) byl posledním papežem, který nechal relikvie mučedníků z katakomb přemístit. Nato ustal příliv poutníků do podzemních pohřebišť a katakomby postupně upadly v zapomnění, než byly

